

fælde, hvor Saadant før er sket; det gik nemlig ligesaa ved Hundegade Bro- og Veianlægget ved Ribe, og dette som nu skulde foretages ved Stations-Anlægget Osten for Byen, er at betragte som en Krone, der skulde sættes paa dette Bænk; hvilket det hidindtil har manglet, fordi det har været mere til Byrde og Skam end til Fordel og Værd for Byen. Det indfaa ogsaa den største Del af Kommunen den Gang; men det gennemførte den desuagtet ved saadanne Motiver, som jeg da ligeledes paaviste vare grundfalske og usande, hvad jeg da ogsaa ved Trykken lod offentliggjøre. Derfor har jeg den Dristighed at turde sige, at det er ikke første Gang, der er sat Regjeringen Blaar i Dinene. Da respekteredes Kommunalbestyrelsens Selvstændighed i en lang Tid høiere Grad, end man i dette Tilfælde lader til at ville respektere denne, idet et ubetydeligt Flertal ved slige falske Motiver kunde sætte sin Villie igjennem. Jeg var samtidig Medlem af Byraadet og maatte gjentagne Gange skrive til Ministeriet, før det fik at se, hvorledes Sagen i Sandhed forholdt sig. Ministeriet skrev da tilbage til Byraadet eller Kommunalbestyrelsen og opfordrede denne til at afgive en bestemt Erklæring om, i hvilken Retning denne ville komme disse bebyrdede Folk indpaa, som vare bleven forurettede ved dette Anlæg. — Jeg forlangte da tilføjet Protokollen et skriftligt Indlæg, nemlig: at man af denne ministerielle Skrivelse kunde se, at Ministeriet fuldt billigede den af Andragerne gjorte Forbring, men derimod misbilligede den af Kommunalbestyrelsen gjorte Misbrug af Ministeriets Tillid til denne; dog dette fik Ministeriet ikke at se, da Formanden forhindrede, at det blev tilføjet Protokollen. Ministeriet erkjendte det steds for rigtig, hvad vi forlangte, men overlod det til Kommunalbestyrelsen selv at tage Beslutning, og først efter at der 4 Gange var skrevet til Ministeriet, kom der et saadant Svar fra det. I Forening med et andet Medlem af Bestyrelsen maatte jeg da optræde som Mægler imellem Kommunalbestyrelsen og de forurettede Beboere, fordi at Formanden og flere Andre ikke vovede det, thi de andre Medlemmer af Byraadet udsatte sig for at blive rene ned af Borgerne, naar de kom til dem; men jeg havde i denne Anledning talt deres Sag, og kunde derfor bedre komme til Accord med dem, og de gik da ogsaa ind paa at betale en Sum for Fritagelsen for denne Veibyrd, uagtet de retfærdigst burde have været fritaget derfor uden Betaling, idet Kommunalbestyrelsen havde modtaget den Sum, nemlig 4000 Rd., som Aantsraadet havde besluttet at ville have anvendt derpaa til Fordel for Hundegade Bro- og Veianlægget; hvilket altsaa ogsaa var en ren Uretfærdighed mod flere af Byens Beboere. Jeg er overbevist om, at, naar den ærede Minister kjendte Forholdene rigtig, saa vilde han være enig med mig i, at det, der dengang skete, og som nu skulde gjentages,

er en saadan Forrykkelse af Forholdene, at han ikke vilde være med dertil. Han siger, at vi ville komme dem, der særlig have lidt Tab ved Grændsereguleringen, til Hjælp; men er dette vigtigt, naar det ikke sker paa Andres Befordring? Jeg har ofte gjort opmærksom derpaa, at det er en ganske vigtig Opsættelse; thi der er ikke et eneste Menneske i Ribe, der har Grund til at beklage sig over, at han ikke faaer sin Del af de Fordele, som en forøget Jernbanetrafik kunde bringe til Byen, naar Banen lægges Best for denne; thi der var da neppe Nogen, der vilde have fundet paa at anke derover, dersom det ikke var blevet fremfat, saaledes som nu er sket, ved kun at have undersøgt den østlige Linie. Dette kjendte den ærede Minister ikke; men jeg tillod mig dog i Ribe ogsaa at underrette ham derom, og jeg maatte tilstaa, at den ærede Minister var den Gang ikke utilbøjelig til at lade den vestlige Linie undersøge, og var dette sket, saa havde jeg haabet, som jeg har sagt mange Gange, at Spørgsmaalet angaaende Linien vilde være blevet indstillet til Thingets Afgjørelse, og saa var den vestlige Linie bleven vedtagen, derom er jeg overbevist. Men hvad skete? Den ærede Minister svarede paa mit Spørgsmaal, om han vilde lade en saadan Undersøgelse foretage paa mine Død alene eller om han ønskede i den Anledning et Andragende, at han helst ønskede et Andragende derom fra Beboerne i Ribe; men uagtet jeg selvfølgelig ikke forsøgte at underrette Borgerne derom, saa fremkom intet Saadant, og Ministerens Tillid til mine Død svækkedes selvfølgelig derved. Den vestlige Linie blev derfor ikke undersøgt, man havde blot set derpaa, men Ingeniøerne sagde, at der var ingen Plads til Stations-Indretninger. Nu viste det sig dog, da Sagen kom frem, at der virkelig var Plads. Dette var altsaa heller ikke sandt. Men saa var der dog andre ugrundede Indvendinger, som fremsattes. Men hvilke? Man maatte stadig veoblive at spørge, af hvilke vægtige Grunde man ikke vil vælge Bestlinien. Man kan neppe faae dem at vide. Snart siges det, at det er Befordringen, Skibsforandringen og Tab af Beskyttelsen for Chauvseen. Nu smutter det imidlertid ud, at det er det nye Sygehus, der er lagt der i Veien, og som ikke maatte forstyrres ved den Riben og øvrige Lummel, der er forbunden med en Jernbane, men er netop lagt der, for at kunne ligge i No. Saa gjorde jeg den ærede Minister opmærksom paa, at man ogsaa havde et Sygehus Øst for Byen, som rigtig nok kun var for de fattige, og spurgte, om det ikke var billigt, at man havde lagt ogsaa det nye Sygehus der, saa at baade de Rige og de fattige kunde blive fri for Lummelen. Den ærede Minister svarede derpaa, at dette har Ingen sagt ham før, og det vil jeg meget gjerne tro, det taug man stille med. Nu ligger Sygehuset jo i Veien, og derfor siger man, at man ikke kan have nogen Jernbane der.